

CHIMAY

In het *hallacha* van de orthodoxe wielertoerist staat gespijkerd en bezegeld: "Ge zult niet platvallen, tenzij voor en na de rit, bij het begin van een lastig traject, in bekoring en gevaren." Meer seculiere ridders van de stalen spaak lappen dit blasfemisch aan hun laars, en tarten het lot. Met vele gevolgen van dien.

Volstrekt niet aan te bevelen voorbeelden hiervan zijn de tot nog toe achtenswaardige lange-afstands-fietsers Eric, Armand en Luc, in volgorde van geboortedatum. Achtenswaardig: tot nog toe, want sinds onze culturele onderneming naar Chimay en omstreken neem ik bewust afstand van dit trio troosteloze trappers. Wat de gedragscode ook moge voorschrijven, het is aan hen niet besteed. Zij gaan hun/een gang, of dat ze nu de baan kennen of niet, ze zoeken roekeloos stroken op met debris en glasscherven, rijden lek als het hún past, tot driewerf – wat zeg ik – zéswerf toe, ontzien maat noch metgezel, en genieten bourgondisch van *Chimay Bleue* en warme geitekaas, in plaats van zich sober en solidair te houden aan *Bru* en boterhammen met choco. Het kan dan ook niet anders dan geveinzde verwondering geweest zijn die in hun ogen stond, toen ik de laatste dertig kilometer (waarvan de helft bergop en de andere helft tegen wind – het weze ons gegund) uit protest geen meter kop meer deed, en ostentatief voor de verdediging koos aan acht kilometer per uur. Toen Eric meende me te moeten duwen (kunt ge u dat inbeelden?!), was de maat vol, en prompt besloot ik hen ook het bezoek van de Abdij van Scourmont met afhingige brouwerij te ontzeggen. Bij wijze van burgerlijke penitentie.

Het weze gezegd : de goden waren ons die dag niet onverdeeld gunstig gezind. Zo plat als de tuben van mijn metgezellen waren de spiervezels van mijn billen. De snerpande koude, de dreigende winterse buien, de onberekenbare winden (hij kwam konstant van alle kanten, ook van boven 't achterwiel vóór mij), het selectieve parcours, maakten van deze bedevaart een hellevaart om direkt te vergeten. Al zal 't niet gemakkelijk zijn.

"'t Was eigenlijk niet lastig, hé?" zou Erik achteraf zeggen.

Luc, die geen meter van de kop af is geweest, en doorgaans een man van weinig woorden, had zich 's middags al door de vrouwen laten verleiden tot een klein orgietje, en zag er na 180 kilometer uit alsof ie net om brood was geweest. "We hebben chance gehad met het weer.." was zijn nuchtere kommentaar. Nou ja, nuchter...

Armand hield het bij een "Ik heb mij echt wreed gejeund..", en zijn gelaat was één en al open lach, zoals alleen Armand en de negerkes in Congo kunnen lachen, althans in de tijd toen Louis "Plop" Michel ginder nog geregeld zijn ronde deed met spekken en uitgedroogde kleurstiften.

Drie slagen in mijn gezicht, zeg ik.

Huichelaars.

Ik zou het nooit toegegeven hebben, maar ik heb het licht wel een keer of vijf zien uitgaan. Om van het sterven nog niet te spreken.

Enfin, de Chimay smaakte, in al zijn geuren en kleuren, uitstekend, en naar meer. Met emmertjes en volle teugen, of geneuglijk van de roemer nippend. En voor dessert een Irisch Coffee. De voldoening na de inspanning. Het genieten van het na-genieten. De warme gloed van verbondenheid.

Daarvoor doet een mens het, toch ?